

Talan väckt den 9 mars 2016 – Europeiska kommissionen mot Förbundsrepubliken Tyskland**(Mål C-142/16)**

(2016/C 165/14)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: C. Hermes och E. Manhaeve)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 6.3 och 6.4 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾ genom att i sambandet med beviljandet av byggandet vid Hamburg-Moorburg inte har företagit en korrekt och fullständig bedömning av konsekvenserna för miljön, och
- förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Staden Hamburg har i enlighet med sin vattenlagstiftning beviljat kolkraftverket Moorburg att använda vatten från floden Elbe för att kyla kraftverket. Den miljökonsekvensbeskrivning som ligger till grund för detta beviljande visade att det fanns en risk för att uttaget av kylvatten från Elbe kunde döda uppströmsvandrande fiskar och få betydande påverkan av Natura-2000-områden längre uppströms, vilka omfattar bevarandemålsättningen för sådana arter. I enlighet med konsekvensbedömningen förelåg emellertid inte någon betydande påverkan, eftersom de omlöp som inrättats mellan kraftverket och de ifrågavarande områdena betraktades som en skadebegränsande åtgärd. Miljökonsekvensbedömningen saknar dessutom en undersökning av möjliga kumulativa effekter från vissa befintliga och framtida kraftverk uppström från Moorburg.

Enligt artikel 6.3 andra meningen i direktiv 92/43/EEG får projekt med hänsyn till konsekvensbedömningen först godkännas efter att man har försäkrat sig om att Natura-2000-området inte kommer att ta skada. Om detta inte är fallet får projektet enbart beviljas om villkoren i artikel 6.4 i direktivet är uppfyllda.

Enligt kommissionen har konsekvensbedömningen av två anledningar inte genomförts korrekt eller fullständigt. För det första har omlöpet betraktats som en skadebegränsande åtgärd inom ramen för artikel 6.3 i direktivet trots att denna åtgärd, mot bakgrund av de kriterier som uppställts i domstolens dom Briels (C-521/12⁽²⁾) i bästa fall kan betraktas som en kompensationsåtgärd, i den mening som avses i artikel 6.4 i direktivet. För det andra har det i strid mot artikel 6.3 i direktivet inte företagits någon bedömning av de ovannämnda potentiella kumulativa effekterna. Eftersom staden Hamburg följaktligen har uteslutit någon betydande påverkan av bevarandeyrken enligt artikel 6.3 i direktivet har den åsidosatt kraven i artikel 6.4 i direktivet, såsom prövning av alternativa lösningar och ett väsentligt allmänintresse.

⁽¹⁾ EGT L 206, s. 7; svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 114.

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2014:330